

Sygn. akt VII U 544/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2023 roku

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Agnieszka Stachurska

Protokolant: st. sekretarz sądowy Anna Bańcerowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 stycznia 2023 roku w W.

sprawy A. S. (1), G. S., N. S. i A. S. (2)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę rodzinną wypadkową

na skutek odwołania A. S. (1), G. S., N. S. i A. S. (2)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

z dnia 8 kwietnia 2022 roku, znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje A. S. (1), G. S., N. S. i A. S. (2) rentę rodzinną wypadkową po zmarłym W. S. począwszy od 19 listopada 2021 r.

UZASADNIENIE

A. S. (1) w imieniu własnym oraz małoletnich dzieci G. S., N. S. i A. S. (2) złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z 8 kwietnia 2022r., znak: (...) wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do renty rodzinnej wypadkowej po zmarłym mężu W. S.. Zaskarżonej decyzji zarzuciła naruszenie art. 6 ust. 1 pkt 8 w zw. z art. 3 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, poprzez błędne uznanie, że zdarzenie, któremu uległ W. S. w dniu 19 listopada 2021r., nie spełnia warunków definicji wypadku, określonego w art. 3 ww. ustawy (odwołanie z dnia 28 kwietnia 2022r., k. 3-5 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., a uzasadniając swe stanowisko powołał się na treść art. 6 ust. 1 pkt 8 oraz art. 17 ust. 1 i ust. 5 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jedn. Dz. U. z 2019r., poz. 1205). Ponadto wskazał, że w dniu 8 grudnia 2021r. odwołująca złożyła w imieniu swoim i małoletnich dzieci G., N. i A. wniosek o ustalenie uprawnień do renty rodzinnej w związku ze śmiertelnym wypadkiem przy pracy męża W. S., jakiemu ww. uległ w dniu 19 listopada 2021r. W toku postępowania, decyzją z dnia 4 kwietnia 2022r. organ rentowy odmówił A. S. (1) prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku traktowanego na równi z wypadkiem przy pracy po zmarłym w dniu 19 listopada 2021r. W. S., ponieważ zawarte w protokole powypadkowym stwierdzenia są bezpodstawne, a zdarzenie z dnia 19 listopada 2021r. nie spełnia kryteriów wypadku przy pracy, tj. nie została wykazana nagła zewnętrzna przyczyna. Wobec powyższego organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 8 kwietnia 2022r.

odmówił również prawa do renty rodzinnej po zmarłym W. S. (odpowiedź na odwołanie z dnia 24 maja 2022r., k. 19 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 listopada 2021r. W. S., zatrudniony w Zakładzie (...) jako elektromonter, podjął pracę od godziny 6.00 w okolicach T. na linii kolejowej (...). Zadaniem pracowników w tym dniu było wbijanie pali pod konstrukcję słupów trakcyjnych. W trakcie dnia pracy W. S. samochodem służbowym marki O. (...) o nr rej. (...) udał się na budowę (...), aby pomóc w pracach przygotowawczych do palowania w dniu następnym. W czasie, kiedy przemieszczał się do N., znajdując się na drodze powiatowej P.-Ż., zjechał na przeciwny pas ruchu, gdzie zderzył się z jadącym naprzeciwko samochodem ciężarowym marki M. o nr rej. (...), kierowanym przez Ł. F.. Skutkiem tego W. S. doznał obrażeń ciała powodujących jego śmierć. W powyższej sprawie w dniu 22 listopada 2021r. zostało wszczęte przez Prokuraturę Rejonową w Zawierciu śledztwo, które zostało powierzone do prowadzenia Komendzie Powiatowej Policji w Z.. W trakcie prowadzonego śledztwa ustalono, iż na prostym odcinku drogi W. S. - kierujący samochodem marki O. (...) o nr rej. (...), jadący z naprzeciwka od kierunku P. w kierunku Ż., z nieustalonych przyczyn zjechał na przeciwny pas ruchu, gdzie swoim lewym przednim narożem pojazdu uderzył w samochód ciężarowy marki M., kierowany przez Ł. F., a następnie zjechał na pole orne znajdujące się po lewej stronie. Z kolei pojazd M. w wyniku uderzenia wjechał do rowu znajdującego się po prawej stronie. Biegły z zakresu mechaniki samochodowej, który wydał opinię na zlecenie organu prowadzącego śledztwo, stwierdził, że stan techniczny samochodu osobowego marki O. (...) nr rej. (...) nie miał wpływu na powstanie i przebieg wypadku. W pojeździe w tylnej części przestrzeni ładunkowej było przewożone drzewo. Po wykonaniu oględzin i sprawdzeniu tonażu pojazdu z załadunkiem ustalono, iż o 410 kg netto przekroczona była dopuszczalna masa całkowita. Na miejsce wypadku drogowego została skierowana Inspekcja Transportu Drogowego w celu sporządzenia protokołu z kontroli czasu pracy kierowcy pojazdu marki M. wraz z niezbędnymi wydrukami. Przeprowadzona kontrola (...) nie wykazała nieprawidłowości co do prędkości, czasu pracy oraz wpisów. Na podstawie oględzin i otwarcia zwłok W. S., biegły patomorfolog stwierdził, że bezpośrednią przyczyną zgonu ww. był uraz wielonarządowy, a w szczególności uraz głowy, klatki piersiowej, brzucha ze złamaniem kości czaszki, klatki piersiowej, z uszkodzeniem mózgu, płuc, śledziony z krwotokiem wewnętrznym i zewnętrznym. Stwierdzone obrażenia powstały w wyniku działania narzędzia twardego, tępego lub tępokrawędzistego i mogły zaistnieć podczas zderzenia pojazdów mechanicznych. Ponadto, uzyskano opinię toksykologiczną w kierunku obecności alkoholu etylowego w materiale biologicznym pobranym w czasie sekcji zwłok W. S.. Przeprowadzone badanie próbek krwi z gałki ocznej nie wykazało w nich obecności alkoholu etylowego. Również Ł. F., kierujący samochodem marki M., był trzeźwy. Przeprowadzone badanie krwi na zawartość substancji psychoaktywnych nie wykazało obecności środków psychoaktywnych. Według biegłego lekarza medycyny u Ł. F. nie doszło do powstania obrażeń ciała, gdyż uraz nie jest obrażeniem, które powstaje na skutek zadziałania energii kinetycznej działającej na człowieka z zewnątrz (urazu), ale charakteryzuje się uszkodzeniem struktury tkanek, które u pokrzywdzonego, jak wynika z dokumentacji medycznej, nie nastąpiło. Ostatecznie więc przyjęto, że wypadek drogowy zaistniał z uwagi na zachowanie kierującego samochodem marki O. (...) o nr rej. (...). Śledztwo w sprawie zostało umorzone na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. z uwagi na brak znamion przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. (postanowienie o umorzeniu śledztwa; opinie biegłych, protokół przesłuchania świadka – akta Prokuratury Rejonowej w Zawierciu o sygn.. 4091- 4DS.532.2021; protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy – akta ZUS).

Pracodawca W. S. w dniu 27 stycznia 2022r. sporządził protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku, jakiemu w dniu 19 listopada 2021r. uległ W. S.. Jako bezpośrednią przyczynę wypadku wskazał prawdopodobne zasłabnięcie w czasie kierowania pojazdem oraz uznał, że zdarzenie jest traktowane na równi z wypadkiem przy pracy, które wywołało skutek indywidualny, śmiertelny, miało charakter nagły oraz zostało wywołane przyczyną zewnętrzną, powodując uraz w czasie wykonywania pracy – podczas podróży służbowej (protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy – akta ZUS).

W. S. w dacie wypadku pozostawał w związku małżeńskim z A. S. (1), z którego urodziło się troje dzieci: A., N. i G. (odpis skrócony aktu małżeństwa oraz odpisy skrócone aktów urodzenia dzieci – akta ZUS). A. S. (1) w dniu 8 grudnia 2021r. złożyła wniosek o rentę rodzinną dla siebie i małoletnich dzieci, zaś w dniu 8 lutego 2022r. wniosła o

ustalenie uprawnień do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku, jakiemu uległ jej małżonek. Organ rentowy w dniu 4 kwietnia 2022r. wydał decyzję znak: (...), w której odmówił prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku traktowanego na równi z wypadkiem przy pracy po zmarłym w dniu 19 listopada 2021r. W. S.. W uzasadnieniu decyzji wskazał, że zdarzenie, jakiemu w ww. dacie uległ W. S. ze skutkiem śmiertelnym nie spełnia warunków definicji wypadku określonego w art. 3 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. W protokole ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy, sporządzonym w dniu 27 stycznia 2022r., według Zakładu, nie została wykazana nagła przyczyna zewnętrzna zdarzenia, która spowodowała śmierć w związku z pracą. Zespół powypadkowy ustalił, że „przyczyną wypadku był wypadek komunikacyjnym, który nastąpił prawdopodobnie na skutek zaślabnięcia w czasie kierowania samochodem”, natomiast Prokuratura podczas prowadzonego śledztwa nie wyjaśniła przyczyny zjechania przez W. S. na przeciwległy pas drogi, a ten manewr był przyczyną zaistnienia wypadku. Zarazem do zdarzenia nie przyczyniły się inne osoby oraz inni uczestnicy ruchu drogowego, zatem nie ustalono przyczyny zewnętrznej zdarzenia, co uniemożliwiło organowi rentowemu uznanie zdarzenia za wypadek przy pracy. Wobec powyższego, zgodnie z art. 22 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy, Zakład odmówił przyznania jednorazowego odszkodowania. A. S. (1) wniosła od niej odwołanie, które zostało przekazane do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi - Północ (decyzja odmowna ZUS z dnia 4 kwietnia 2022r., k. 6 a.s. oraz akta ZUS). Z kolei w zakresie wniosku o rentę rodzinną Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał w dniu 8 kwietnia 2022r. dwie decyzje:

- znak:(...)w której przyznał A. S. (1) – do 28 lutego 2035r., G. S. – do 31 lipca 2027r., N. S. – do 31 lipca 2030r. i A. S. (2) – do 28 lutego 2035r., prawo do renty rodzinnej począwszy od dnia 19 listopada 2021r., tj. od dnia śmierci ojca i męża;
- znak: (...), w której odmówił przyznania dla A. S. (1), G. S., N. S. i A. S. (2) prawa do renty rodzinnej wypadkowej po zmarłym W. S. (decyzje ZUS z dnia 8 kwietnia 2022r., akta ZUS).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o powołane dokumenty zgromadzone w aktach postępowania sądowego, w aktach ZUS oraz w aktach śledztwa prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Zawierciu o sygnaturze 4091- 4Ds.532.2021. Zostały one ocenione jako wiarygodne, co pozwoliło na ustalenie okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, bez potrzeby przeprowadzania dodatkowych dowodów, a w szczególności tych, na jakie A. S. (1) wskazała w odwołaniu. Sąd zatem, na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 i 5 k.p.c., pominął te dowody, mając na uwadze, że opinie biegłego lekarza oraz biegłego z zakresu ustalania i rekonstrukcji wypadków samochodowych już zostały wydane w trakcie śledztwa prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Zawierciu i ich ponowne przeprowadzenie nie było konieczne. Zdaniem Sądu spowodowałoby to tylko przedłużenie postępowania w sytuacji, gdy wszystkie okoliczności faktyczne konieczne dla dokonania oceny prawnej w analizowanej sprawie zostały już wyjaśnione i ustalone.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie A. S. (1), G. S., N. S. i A. S. (2) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z 8 kwietnia 2022r., znak: (...)podlegało uwzględnieniu.

Odwołująca w imieniu własnym i małoletnich dzieci domagała się przyznania prawa do renty rodzinnej, o której mowa w art. 6 ust. 1 pkt ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jedn. Dz. U. z 2022r., poz. 2189), zwanej dalej ustawą wypadkową. Art. 17 ww. ustawy przewiduje w ust. 1, że przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z wyjątkiem art. 57 ust. 1 pkt 4 oraz art. 101a tej ustawy, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy. Ust. 2 stanowi zaś, że świadczenia, o których mowa w ust. 1, przysługują niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową. Ponadto zgodnie z ust. 5 i 6 renta rodzinna z ubezpieczenia wypadkowego przysługuje

uprawnionym członkom rodziny ubezpieczonego, który zmarł wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej. Renta rodzinna z ubezpieczenia wypadkowego przysługuje również w razie śmierci wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej rencisty uprawnionego do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W analizowanym przypadku jedyną okolicznością, która była kwestionowana przez ZUS, stojąc na przeszkodzie możliwości przyznania jednorazowego odszkodowania oraz renty rodzinnej wypadkowej, był brak naglej zewnętrznej przyczyny wypadku, jakiemu w dniu 19 listopada 2021r. uległ W. S.. O takiej zewnętrznej przyczynie stanowi art. 3 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, wskazując że za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

- 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych;
- 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;
- 3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Według organu rentowego w przedmiotowej sprawie nie została ustalona przyczyna zjechania pojazdu kierowanego przez W. S. na przeciwległy pas ruchu, w wyniku czego nastąpiło zderzenie z innym pojazdem i śmierć W. S.. Z tak sformułowanym stanowiskiem Zakładu należy w pełni się zgodzić, gdyż istotnie w śledztwie, jakie prowadziła w związku z wypadkiem Prokuratura Rejonowa w Zawierciu, mimo przeprowadzenia dowodu z opinii kilku biegłych, nie udało się ustalić co było przyczyną zjechania W. S. na przeciwległy pas ruchu. Zdaniem Sądu nie oznacza to jednak, że brak było przyczyny zewnętrznej zdarzenia. W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się (np. wyrok z dnia 30 czerwca 1999r., II UKN 22/99, OSNAPiUS 2000, Nr 18, poz. 696), że z niedookreślonego charakteru wyrażenia "przyczyna zewnętrzna", w tym zwłaszcza wątpliwości czy ma być ona wyłącznie utożsamiana z działaniem sił przyrody, ruchem maszyn i urządzeń oraz zachowaniem innego pracownika, czy też obejmować również sytuacje, w których szkoda była następstwem wysiłku pracownika i jego energii wkładanych w proces pracy, wynika stanowisko zawarte w uchwale składu powiększonego Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 1963r., III PO 15/62 (OSNCP 1963 Nr 10, poz. 215), według którego przyczyną sprawczą - zewnętrzną wypadku przy pracy, może być każdy czynnik zewnętrzny (nie wynikający z wewnętrznych właściwości człowieka) zdolny wywołać w istniejących warunkach szkodliwe skutki. W tym znaczeniu przyczyną zewnętrzną może być nie tylko narzędzie pracy, maszyna, siły przyrody, ale także praca i czynność samego poszkodowanego (np. jego potknięcie się, odruch). Przyczyną zewnętrzną zdarzenia w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy wypadkowej jest np. poślizg samochodu (wypadek nim spowodowany może mieć cechy wypadku przy pracy), a fakt, że doszło do niego na skutek nadmiernej prędkości i nieostrożności poszkodowanego pracownika, może mieć jedynie wpływ na zakres uprawnień odszkodowawczych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 1998r., II UKN 529/97, OSNAPiUS 1999 Nr 4, poz. 144). W wyroku z dnia 24 listopada 2004r., I UK 55/04, (niepublikowany), uznano, że na ogół wypadek komunikacyjny, w którym brał udział więcej niż jeden pojazd, z których co najmniej jeden był prowadzony przez osobę podlegającą wypadkowemu ubezpieczeniu społecznemu, jest zdarzeniem wypadkowym prawa ubezpieczeń społecznych spowodowanym przyczyną zewnętrzną, tj. zderzeniem się pojazdów mechanicznych. Zgodnie z poglądem wyrażonym w innym orzeczeniu, za wystarczające do przyjęcia zaistnienia przyczyny zewnętrznej jest ustalenie, że uraz powstał na skutek zjechania z drogi i uderzenia w betonowy przepust, choćby przyczyną zdarzenia było zaślabnięcie bądź zaśnięcie kierowcy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2009r., I UK 336/08, niepublikowany). W ocenie SN, wyrażonej w uzasadnieniu tego ostatniego orzeczenia, nie ma potrzeby prowadzenia rozważań i dociekania, co było przyczyną zjechania pojazdu z drogi i uderzenia w betonowy przepust drogowy. Poszukiwanie tzw. praprzyczyny zdarzenia nie ma zresztą w tej sprawie szans powodzenia. Wystarczające jest ustalenie, że uraz powstał na skutek zjechania pojazdu z drogi i uderzenia w betonowy przepust. W tym stanie faktycznym należy więc uznać, że zdarzenie jest wywołane przyczyną zewnętrzną. Teza przeciwna jest nie tylko niesłuszna w świetle wykładni art. 3 ust. 1 i 2 ustawy wypadkowej, ale także sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania (tak SN w wyroku z 12 lipca 2007r., I UK 20/07, OSNP Nr 17-18/2008, poz. 2). Należy zgodzić się z poglądem wyrażonym w tym wyroku, że używanym w prawie zwrotem mającym

znaczenie w zwykłym języku nie należy - jeśli nie ma do tego wyraźnych podstaw w tekście aktu prawnego - nadawać innego (sprzecznego) znaczenia. Ponownego podkreślenia wymaga również, że w orzecznictwie SN utrwalił się trafny pogląd polegający na szerokim rozumieniu przyczyny zewnętrznej. Poza tym zarówno w doktrynie, jak i judykaturze przyjmuje się, że przyczyna zewnętrzna nie musi być wyłączną przyczyną wypadku przy pracy. Wystarczające jest, że przyczyni się ona do powstania urazu, a zatem jeżeli przyczyna wypadku ma charakter mieszany, wystarczające jest, jeśli zostanie wykazane, że bez czynnika zewnętrznego nie doszłoby do szkodliwego skutku (zob. wyrok SN z 29 listopada 1990r., II PR 52/90, (...) Nr (...), s. 63). Oznacza to, że istotne jest, by przyczyna ta była przyczyną sprawczą. Natomiast nie musi być przyczyną wyłączną (jedyną). Wynika więc z tego, że jeżeli sąd nie jest w stanie ustalić jednoznacznie przyczyny zdarzenia lub jeżeli zjechanie z drogi i uderzenie w przeszkodę nie było wyłączną przyczyną, to przy spełnieniu pozostałych przesłanek, zdarzenie to należy kwalifikować jako wypadek przy pracy. Sposób szerokiego rozumienia przyczyny zewnętrznej został wyrażony również w wyroku SN z 18 lutego 1998r., II UKN 529/97 (OSNP Nr 4/1999, poz. 144). Sąd Najwyższy uznał, że wypadek wskutek poślizgu samochodu jest spowodowany przyczyną zewnętrzną, a fakt, że doszło do niego wyłącznie na skutek nadmiernej prędkości i nieostrożności poszkodowanego pracownika, może mieć jedynie wpływ na zakres uprawnień odszkodowawczych. Tak też przyjęto w wyroku SN z 15 maja 2001r., II UKN 392/00 (OSNP Nr 2/2003, poz. 46) oraz wyroku SN z 12 lipca 2007r., I UK 20/07 (OSNP Nr 17-18/2008, poz. 26). W ostatnim z powołanych orzeczeń Sąd Najwyższy wprost wskazał, że uraz pochodzący "z zewnątrz" doznany na skutek zderzenia pojazdów mechanicznych będących w ruchu jest spowodowany przyczyną zewnętrzną. Można wysnuć wiele hipotez na temat przyczyn zjechania samochodu na niewłaściwy pas ruchu równie prawdopodobnych jak zasłabnięcie kierowcy. Jest to jednak działanie pozbawione racjonalnych przesłanek w świetle ustalonych i możliwych do ustalenia okoliczności sprawy.

Z powyższego należy wnioskować, że niedopuszczalne jest przyjęcie, że jeżeli poszkodowany czy jego następcy nie są w stanie wykazać innej (dodatkowej) przyczyny zdarzenia (wypadku komunikacyjnego), to wynika z tego, że wyłączną przyczyną jest przyczyna tkwiąca w organizmie poszkodowanego. Trzeba tu też zauważyć, że w wielu przypadkach można jedynie spekulować, co było przyczyną wypadku komunikacyjnego i taka też sytuacja wystąpiła w analizowanej sprawie. Nie udało się ustalić powodu zjechania pojazdu kierowanego przez W. S. na przeciwny pas ruchu i zderzenia z innym pojazdem, w wyniku czego W. S. poniósł śmierć. Okoliczność, że mogło dojść do zasłabnięcia W. S. jest tylko przypuszczeniem, którego nie udało się potwierdzić. W tej sytuacji nie ma podstaw, by przyjąć, że powodem zaistniałego zdarzenia, które niewątpliwie miało charakter nagły, była przyczyna inna niż zewnętrzna. Zjechanie na przeciwny pas ruchu i zderzenie z innym pojazdem jest w tym wypadku przyczyną zewnętrzną i co do tego orzecznictwo nie pozostawia wątpliwości. Zgodnie z poglądami judykatury można byłoby co najwyżej rozważać możliwość zastosowania art. 21 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, w przedmiotowej sprawie jest to jednak w zasadzie niemożliwe, biorąc pod uwagę niemożność ustalenia, co faktycznie doprowadziło do wypadku. Wbrew stanowisku ZUS nie oznacza to jednak, że przyczyna zewnętrzna nie wystąpiła. W tym zakresie orzecznictwo, którego cytowane poglądy Sąd Okręgowy w pełni podziela, nie pozostawia wątpliwości.

Konkludując, zdaniem Sądu, zdarzenie z 19 listopada 2021r. to był wypadek, który należy traktować na równi z wypadkiem przy pracy. W. S. zginął wskutek obrażeń wielonarządowych, które powstały po tym, kiedy doszło do zderzenia pojazdów. Wcześniej pojazd W. S. zjechał z przyczyn nieustalonych na przeciwny pas i to była przyczyna zewnętrzna wypadku. Nie było podstaw, żeby inaczej to interpretować, ponieważ zgodnie z szeroko omówionym orzecznictwem, w sytuacji wypadku komunikacyjnego, którego przyczyną było zjechanie na przeciwny pas i zderzenie z innym pojazdem czy też przeszkodą wskutek przyczyn nieustalonych, przyczyna zewnętrzna zdarzenia występuje.

Uwzględniając powyższe, Sąd ocenił, że zaskarżona decyzja jest błędna i dlatego na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. została zmieniona w ten sposób, że A. S. (1), G. S., N. S. i A. S. (2) zostało przyznane prawo do renty rodzinnej wypadkowej od 19 listopada 2021r., a więc od daty zgonu W. S..